

Nota de premsa - Dimarts 10 de gener 2023

**Pensem i construïm el paisatge:
Poètiques de la destrucció de Laia Noal marca
l'inici del calendari expositiu al LAB36**

«MH05201» / «MH05202» / «MH05203»

2020

Laia Noal

LAB36 presenta ***Poètiques de la Destrucció*** de **Laia Noal**, la guanyadora del Premi Nasevo 2021 de la Fundació Ernesto Ventós.

La inauguració tindrà lloc el proper **dijous 12 de Gener a les 19h a LAB 36 (C/Trafalgar, 36, Barcelona)**. L'exposició es podrà visitar fins el 10 de febrer.

***Poètiques de la destrucció*, per Laia Noal:**

Poètiques de la destrucció és un projecte en què reflexiono sobre la relació que els humans mantenim amb la natura a través del paisatge, explorant com el percebem, representem, fragmentem, artificialitzem i destruïm.

La percepció es vincula a la manera en què processem el paisatge des de la perspectiva humana. Sempre partim del nostre cos en l'espai disposat per la gravetat, entenent que hi ha un a dalt i un a baix que és inamovible. Però aquesta percepció es pot transformar en funció de la manera en què situem el nostre cos a l'hora de contemplar el paisatge, podent alterar la manera de percebre'l i, per tant, de representar-lo.

Un altre dels elements que determina de quina manera el percebem són les imatges, idees, i concepcions que hem heretat de la tradició. Condicionen el que entenem per paisatge, la manera en què l'observem i les expectatives que tenim d'aquest; portant-nos a una idealització que podríem anomenar com "l'efecte postal" (esperem veure el paisatge igual que el veuríem en una postal) i també idealitzem el paisatge natural en contraposició al paisatge urbà.

Quan ens presenten el mot *paisatge*, normalment, imaginem un paisatge natural en format horitzontal i estàtic. Però el terme *paisatge* inclou tota mena de paisatges: naturals, industrials, urbans, subaquàtics i fins i tot còsmics.

Per altra banda, ni el paisatge ni la nostra percepció són estàtics. La llum activa el paisatge, el transforma constantment. La nostra percepció només pot captar fragments d'aquesta transformació perpètua i ho fa a través de tots els sentits, no tan sols la vista, i a escala humana, enregistrant tots els detalls del paisatge. Aquesta percepció múltiple, *macro*, *micro* i multisensorial ens aboca a la creació d'un paisatge propi on intervien imatges, temperatures, textures, olors i, encara que en menor mesura, també sabors.

Això em porta a reflexionar sobre les maneres de representar el paisatge i a aproximar-m'hi des de diferents vies. En primer lloc, verticalitzo el paisatge, trencant amb el tradicional format horitzontal. Aquesta verticalitat m'interessa en tant que es vincula als orígens del paisatge i a la seva representació actual, marcada pels dispositius mòbils i les xarxes socials, que ens porten a capturar-lo i compartir-lo en format vertical.

En la tradició pictòrica occidental, els primers paisatges apareixen als retaules gòtics per acompanyar una escena religiosa i normalment tenen un marcat caràcter vertical, igual que el mateix retaule. Durant el renaixement, quan el quadre es converteix en una finestra al món, els paisatges apareixen a través d'una finestra vertical, convertint-se en la representació d'una finestra dins una finestra. No serà fins al s. XVIII quan l'Acadèmia establirà el paisatge com un gènere per si mateix i en format *obligatòriament* horitzontal, que es mantindrà inalterable fins a finals del s. XIX.

En segon lloc, no represento un paisatge reconeixible, sinó que em serveixo d'elements presents en el mateix paisatge que intervien en l'obra. En aquest sentit, també treballa a partir de la fragmentació, inherent a la percepció i a la representació però alhora vinculada a l'impacte humà sobre la natura. Així, presento tota una sèrie de fragments de paisatges.

Un altre element present en les obres de l'exposició es vincula a l'artificialització. Si bé és cert que podríem catalogar tot el que es troba a la terra com a *natural*, els humans hem establert una distinció entre el que considerem natural o artificial en funció del grau de manipulació i/o d'intervenció humana. Això em porta a concloure que el que entenem per paisatge natural ha deixat d'existir, perquè és tal el grau d'intervenció humana a escala visible i invisible sobre l'entorn natural, que hem acabat transformat els paisatges naturals

en artificials. Aquest fet m'interessa especialment en relació amb la idealització del paisatge natural al qual molts humans acudim buscant refugi dels paisatges contaminats i artificialitzats dels entorns urbans i industrials.

Què ens porta a aquesta artificialització del nostre entorn? Hi ha una voluntat de domini, de control, de domesticació de la natura que esdevé una "lluita" contra la natura. Però per què? En essència, perquè la natura implica l'acceptació de la Mort com a part inherent de la vida. Vivim en un moment en què l'artificialització s'està donant en tots els camps a la recerca de la immortalitat i el preu a pagar és la destrucció de l'entorn natural.

En aquest sentit, s'alimenta l'imaginari espacial com a únic futur possible per a la supervivència de l'espècie humana, donant lloc a un nou imaginari de paisatges còsmics destinats també a ser conquerits, explotats, fragmentats i destruïts en funció de les necessitats humanes. Quan pensem en el terme destrucció, normalment el pensem com a acció que es duu a terme en el present. Però en relació amb el nostre entorn, els humans el destruïm de manera directa (present) i de manera indirecta (futur).

L'augment d'incendis forestals a escala mundial en els darrers anys n'és un clar exemple. Pot ser directament provocat per un humà o generar-se indirectament a conseqüència del canvi climàtic, també provocat per l'acció humana. D'aquí que hi hagi una part de l'exposició dedicada a incendis. A escala visual i poètica, els treballs partint de la relació que s'estableix amb un paisatge espacial, com si aquell espai de destrucció es connectés amb l'univers. Però alhora que esdevé un espai de destrucció i de mort, també conté tota la potencialitat de la vida, ja que als terrenys incendiats hi acaba tornant a brollar la vida vegetal i les primeres a fer-ho són les "males herbes": la llavor del proper bosc i potser del Futur.

Sobre l'artista: Laia Noal

Laia Noal (1985) va néixer a Barcelona, ciutat on continua residint. L'any 2008 es llicencia amb Humanitats en l'especialitat d'Història de l'Art per la Universitat Pompeu Fabra, i l'any 2019 es gradua en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Des de 2012, participa en diferents exposicions, i l'any 2021 rep el Premi NASEVO de la Fundació Ernesto Ventós.

L'obra de Laia Noal gira al voltant de la investigació de la nostra relació amb la natura, centrant-se en la construcció que fem de el paisatge i el diàleg que establim amb l'entorn.

De quina manera l'intervenim i incidim en ell constantment, generant així unes tensions entre allò que considerem natural i allò que cataloguem com artificial. L'interessa especialment com aquestes tensions condicionen la manera en què els nostres cossos es relacionen amb altres cossos i amb l'espai. I de quina manera en un món hiperconnectat i hipercomunicat que es mou a tota velocitat cap a l'artificialitat en tots els camps, aquests elements s'expandeixen donant lloc a noves relacions i comportaments.

Per a més informació

- Text explicatiu sobre l'exposició: *Poètiques de la destrucció* per Jordi Garrido, historiador i crític d'art: <https://lab36.org/ca/blog-poetiques-de-la-destruccio-per-jordi-garrido/>
- Totes les obres de l'exposició: <https://lab36.org/laianoal-viewingroom/>
- CV Complet Laia Noal: <https://www.laianoal.com/index.php/bio/>

Amb col·laboració de

Fundació Ernesto Ventós
<https://fundacionernestoventos.org>

Notes per l'editor: sobre LAB 36

LAB 36 és un espai expositiu per a l'art i per generar punts de trobada entre art i altres disciplines presents en la producció cultural de Barcelona. Es tracta d'un espai dinàmic i en moviment, mirall de la nostra actualitat i de la nostra comunitat creativa.

Volem donar visibilitat a la creació, a la creativitat i facilitar la participació i la intersecció de les comunitats que estan generant continguts culturals sobre temes contemporanis en la nostra escena local. L'objectiu és crear experiències úniques des de l'art i la creativitat per a tots els públics. Així, LAB36 irromp en la geografia galerística de Barcelona com una proposta oberta a l'experiència artística, per a la producció i per fer ressò del talent creatiu arrelat a la nostra ciutat.

Dades de contacte

natalia@lab36.org

comunicacio@lab36.org